

חבר לעת צרה

לפניכם סיפור מספר לו פתיח. קראו את הסיפור, וכתבו לו פתיח.

לאחר הלימודים, החליטו אהרן ויצחק לעבור בדרכם בחנות הצעצועים על מנת לקנות גולות נוספות לאוסף הגולות שלהם. אהרן ראה בחנות גולות מיוחדות מאוד. צבען כצבע הכסף, מבריקות וחלקות. "מה מחירה של חבילת גולות כאלה?" שאל את המוכר. "אלה גולות נדירות מאוד ומחירן כפול ממחיר הגולות הרגילות", ענה לו המוכר. "אם כן, אקנה חבילה של עשר גולות כאלה במקום עשרים גולות רגילות". גם יצחק רצה כאלה גולות, אך לא היה לו במה לשלם. הוא אינו מעז לבקש מאמו כסף לקנות גולות. כאשר ניגש אהרן לשלם בקופה, לא מצא את ארנקו. חיפש בכיסיו, חיפש בילקוטו אך הארנק לא נמצא.

"מה אעשה? הן בארנק נמצא סכום כסף גדול שאמא נתנה לי על מנת שאקנה בדרך מוצרים מיוחדים לכבוד השבת. ומה עם הגולות היקרות שכל כך רציתי?" "אל תדאג", אמר לו יצחק חברו, "נחזור לבית הספר ונחפש את הארנק".

חזרו אהרן ויצחק לבית הספר, חיפשו היטב בכל מקום אך הארנק לא נמצא. צער ודאגה מילאו את לבו של אהרן. "איך אוכל להגיד לאמא שאיבדתי את הארנק? היא תצטער כל כך!"

יצחק נזכר שהיום למדו בכיתה שכל ההוצאות שאדם מוציא לכבוד השבת חוזרות אליו ואמר: "אני בטוח שנמצא את הארנק, אמך כיוונה שהקניה שלך תהיה לכבוד שבת ולא ייתכן שהכסף יאבד".

מיד נזכר אהרן כי הארנק היה בתא של ארוחת העשר בילקוטו ורץ מהר לכתה. על הרצפה, מתחת לשולחנו, היה מונח הארנק הכחול שלו. שמחו שני החברים ורצו מהר לקנות את הגולות המיוחדות וכמובן גם את המוצרים לכבוד שבת. כשנפרדו, הוציא אהרן חמש גולות מיוחדות מהשקית נתן ליצחק ואמר: "תודה לך, יצחק, שהיית לצדי ועזרת לי".